

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Pavlem Riedlbauchem ve věci žalobce: **Tomáš Pecina**, bytem Praha 2, Slezská 56, zast. JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1535/4, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení 50.000,- Kč s přísl., jako přiměřeného zadostiučinění,

t a k t o :

- I. **Žaloba**, již se žalobce domáhal zaplacení částky 50.000,- Kč s ročním úrokem z prodlení z této částky od 30.4.2010 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené ČNB, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení žalované, zvýšené o sedm procentních bodů, **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou došlou soudu dne 30.4.2010 domáhal na žalované zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 50.000,- Kč s přísl. Žalobu odůvodnil tím, že žalobou ze dne 14.12.2005 podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „MS“) domáhal proti Britským listům (dále jen „žalovaný“) zveřejnění omluvy a zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 15.000,- Kč, přičemž řízení bylo vedeno pod sp.zn. 37 C 165/2005, rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR (dále jen „NS“) nebylo žalobci, resp. jeho zástupci dosud doručeno, celková doba řízení je nepřiměřená, když dosud řízení trvalo 4 roky a 4 měsíce, žalobce k délce řízení nepřispěl, řízení probíhalo na třech stupních soudní soustavy, proti průtahům v řízení brojil, dne 30.10.2009 žalobce uplatnil u žalované žádost o poskytnutí zadostiučinění ve výši 100.000,- Kč, žalovaná odpověděla stanoviskem ze dne 4.2.2010 s tím, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu a že konstatování porušení práva je dostačujícím zadostiučiněním, s čímž žalobce nesouhlasí, neboť dle manuálu vydaného žalovanou tato forma zadostiučinění by měla být zcela výjimečná, žalobcem vypočtená částka vychází právě z uvedeného manuálu.

Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby, když nejprve učinila nesporným, že žalobce u ní uplatnil dne 30.10.2009 žádost z téhož dne požadavek na poskytnutí zadostiučinění z důvodu nepřiměřené délky shora uvedeného řízení, žádost částečně vyhověla, když dospěla k závěru,

že délka řízení byla nepřiměřená, žalobci vznikla nemajetková újma, nepřiznala však žalobci zadostiučinění v penězích, když konstatování porušení práva je dostačujícím zadostiučiněním, na které je nutno pohlížet jako na základní zadostiučinění, jen ve výjimečných případech by mělo být poskytnuto zadostiučinění v penězích, žalovaná nezjistila, že by žalobce podal stížnost na průtahy v řízení, či návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, řízení probíhalo na třech stupních soudní soustavy, není dosud skončeno, pře soudem prvního a druhého stupně k průtahům nedošlo, k průtahu došlo ve fázi řízení před NS, co se týče úroků z prodlení, ty žalovaná neshledala po právu, když nárok vzniká až pravomocným přiznáním konkrétní částky soudem.

Dne 11.2.2011 žalobce uvedl, že stížnost na průtahy v řízení i návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu podal, a to ve fázi řízení před NS.

Podle ust. § 115a o.s.ř. k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí; to neplatí ve věcech uvedených v ust. § 120 odst. 2. V dané věci soud na základě výsledků přípravy jednání dospěl k závěru, že ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníky předložených listinných důkazů. Daná věc nespadá mezi věci vypočtené v ust. § 120 odst. 2 o.s.ř. Žalovaná proti rozhodnutí věci bez nařízení jednání neměla námitek, resp. se v soudem určené lhůtě nevyjádřila, žalobce s tímto procesním postupem vyslovil souhlas. Soud tedy s ohledem na splnění podmínek předvídaných shora citovaným ust. § 115a o.s.ř. věc projednal a rozhodl, aniž by nařídil jednání.

Ze shodných tvrzení účastníků ve spojení s žádostí žalobce o odškodnění ze dne 30.10.2009 a se stanoviskem žalované ze dne 4.2.2010 soud vzal za prokázané, že žalobce se dne 30.10.2009 obrátil na žalovanou s žádostí o odškodnění nároku na náhradu přiměřeného zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení vedeného MS pod sp.zn. 37 C 165/2005 ve výši 100.000,- Kč, žalovaná jeho žádosti o odškodnění v penězích nevyhověla, přiznala jen odškodnění spočívající v samotném konstatování porušení práva. Žalobce tedy splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, předvídanou ust. § 14 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen též "zákon"), představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu.

Z podání žalobce ze dne 29.12.2009 adresovaného předsedkyni NS a dopisu místopředsedy NS ze dne 12.1.2010 soud zjistil, že žalobce podal stížnost na průtahy v řízení vedeného u MS pod sp.zn. 37 C 165/2005, tato nebyla shledána důvodnou z důvodu vyřizování věci dříve NS napadlých.

Pokud se jedná o skutkové okolnosti dané věci, ze spisu MS (ve skutkových zjištěních z tohoto spisu dále jen „soud“) sp.zn. 37 C 165/2005 soud zjistil následující skutečnosti, když soud předznamenává, že jsou vyjmenovány jen nejpodstatnější úkony či rozhodnutí soudu a podání účastníků. Žalobou doručenou soudu dne **15.12.2005** se žalobce domáhal proti žalovanému zveřejnění omluvy a poskytnutí zadostiučinění ve výši 15.000,- Kč, přičemž zakládá i listiny, ref. z 15.12.2005 a opětovně z 17.1.2006 žaloba zasílána žalovanému, doručena 13.2.2006, 8.3.2006 nařízeno jednání na 19.4.2006, 14.4.2006 žalobce žádá o odročení jednání z důvodu kolize, 19.4.2006 žalovaný předkládá vyjádření k žalobě, jednání odročeno na 24.5.2006, 24.4.2006 soudem vyžadován spis zdejšího soudu, 18.5.2006 se žalobce vyjadřuje k podání žalovaného, 24.5.2006 se konalo jednání, odročeno na 28.6.2006 za účelem předvolání svědka, 30.5.2006 vyžadován spis Policie ČR, spis PČR 26.6.2006 zaslán, 28.6.2006 se konalo jednání, odročeno na 20.9.2006 opětovně za účelem předvolání svědka, jenž se nedostavil, 20.9.2006 se konalo jednání, proveden výslech svědka, čteny

listiny, vyhlášen rozsudek, jímž uložena žalovanému povinnost zveřejnit omluvu, žaloba o zaplacení zadostiučinění v penězích zamítnuta, žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci náklady řízení, rozsudek vyhotoven a rozeslán, 27.10.2006 žalobce podává odvolání do výroku o nákladech řízení, 10.11.2006 podává žalovaný nezdůvodněné odvolání proti povinnosti zveřejnit omluvu a do výroku o nákladech řízení s tím, že odvolání zdůvodní dodatečně, ref. z 15.11.2006 odvolání zaslána druhé straně sporu a žalovanému zasílána výzva k zaplacení soudního poplatku za odvolání, 29.11.2006 žalobce žádá o zaslání zdůvodnění odvolání žalovaným, usnesením z 5.1.2007 žalovanému uloženo zdůvodnit své odvolání, 22.1.2007 doručeno soudu zdůvodnění odvolání žalovaného, ref. z 24.1.2007 zasláno zdůvodnění odvolání žalovaného žalobci, ke kterému se žalobce vyjadřuje 31.1.2007, ref. z 5.2.2007 vyjádření žalobce zasíláno žalovanému, ref. z 8.3.2007 opětovně žalovaný vyzván k zaplacení soudního poplatku, zaplacen 19.3.2007, 5.4.2007 spis předložen Vrchnímu soudu v Praze (dále jen „VS“) jako soudu odvolacímu, jenž 3.7.2007 nařídil jednání na 2.10.2007, 2.10.2007 se konalo jednání před VS, při něm vyhlášen rozsudek, jímž rozsudek MS změněn tak, že žaloba v části zveřejnit omluvu zamítnuta, žalobci uloženo zaplatit náklady řízení před soudy obou stupňů žalovanému, rozsudek vyhotoven a rozeslán, nabyl právní moci **20.11.2007**, 28.12.2007 podává žalobce dovolání, ref. z 25.3.2008 *žalobce vyzván k zaplacení soudního poplatku za dovolání*, dovolání zasláno žalovanému, 1.4.2008 zaplacen soudní poplatek za dovolání, ref. z 6.5.2008 dovolání zasláno žalovanému (jeho zástupci), **4.7.2008** spis předložen NS, 13.1.2010 žalobce podává k NS návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to, aby ve lhůtě 15 dnů NS ve věci rozhodl, nebo nařídil jednání, **20.1.2010** vyhlášen rozsudek NS, jímž dovolání žalobce zamítnuto s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení, když NS dospěl k závěru, že rozhodnutí VS je správné, rozsudek vyhotoven a rozeslán, nabyl právní moci **11.2.2010**.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

Nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27.4.2006 (§ 31a zákona) s tím, že dle přechodného ustanovení (čl. II) zákona

č. 160/2006 Sb. se odpovědnost za nemajetkovou újmu vztahuje také na nemajetkovou újmu vzniklou před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nebyl nárok na náhradu této újmy promlčen. Zakotvením uvedeného nároku zákonodárce naplnil požadavek vyvěrající z č. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen "Úmluva"). Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „Soud“) na vnitrostátní úroveň.

Délka řízení je ve smyslu judikatury Soudu nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Proto existující průtah jen v určité fázi řízení Soud toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze dle Soudu konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou.

V dané věci začalo rozhodné období běžet dne **15.12.2005**, tj. podáním žaloby, konec rozhodného období soud spatřuje v datu **11.2.2010**, kdy nabyl právní moci rozsudek NS a došlo tedy k definitivnímu ukončení řízení, přičemž fází řízení před NS bylo nutno do celkové doby řízení započítat, neboť NS se sporem věcně zabýval. Celková doba řízení činila cca 4 roky a 2 měsíce.

Řízení probíhalo na třech stupních soudní soustavy.

V řízení nebylo provedeno nijak zvlášť rozsáhlé dokazování, bylo učiněno dokazování listinami, výslechem jednoho svědka, byly soudem vyžadovány dva spisy, soud nemusel řešit žádné složité procesní otázky, nebyla soudem vydána významná procesní rozhodnutí, řízení tak nevykazovalo zvláštní skutkovou složitost, bylo po stránce skutkové zcela standardní. Rovněž bylo standardní i po stránce právní, předmětem řízení nebylo řešení výjimečně složitých hmotně právních otázek.

Žalobce se na délce řízení nijak zvlášť nepodílel, byť byl vyzván k zaplacení soudního poplatku, přičemž poplatková povinnost vzniká již doručením samotného zpoplatněného podání a nikoliv až na výzvu soudu, rovněž požádal o odročení jednání, nicméně uvedené se na délce řízení takřka neprojevovalo. Žalovaný se na délce řízení částečně podílel (srov. shora zvyrazněná skutková zjištění).

Pokud se jedná o význam řízení pro žalobce, tento nebyl nijak zásadní, dané řízení nepatří mezi řízení, jimž Soud přikládá zvýšený význam a s tím spojenou nutnost zvláštní nebo dokonce mimořádné péče ze strany orgánů státu, naopak soud hodnotí význam řízení vzhledem k jeho předmětu nižší než standardní, předmětem řízení bylo jen posouzení nároku na poskytnutí zadostiučinění v penězích a zveřejnění omluvy. Žalobcem však byla podána stížnost na průtahy v řízení, která sice byla shledána nedůvodnou, nicméně s uvedeným hodnocením se zdejší soud neztotožnil, neboť je věcí státu a nikoliv účastníků řízení, aby zorganizoval chod soudnictví, včetně jeho dostatečného personálního obsazení tak, aby k průtahům nedocházelo, tj. objektivní důvody spočívající v množství věcí, které soudy musí vyřizovat nejsou důvody, jež by mohly průtahy v řízení ospravedlnit. Žalobcem byl podán i důvodný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, na jehož důvodnost lze usoudit právě z toho, že úkon byl bezprostředně po doručení návrhu učiněn.

Konečně pokud se jedná o postup soudů ve věci jakožto jedno z klíčových kritérií pro posouzení přiměřenosti doby řízení, nutno konstatovat, že tento byl zatížen jen jedním obdobím nečinnosti, a to v období od **4.7.2008** (spis předložen NS) do **20.1.2010** vyhlášen rozsudek NS, jinak soudy byly úkony činěny v přiměřených lhůtách, procesní postup byl plynulý (k tomu srov. shora skutková zjištění).

Nicméně skutečností zůstává, že absolutní celková doba řízení cca 4 roky a 2 měsíce s ohledem na to, že ve věci rozhodovaly soudy tří stupňů není nijak výrazně nepřiměřená.

Soud má přesto za to, že v dané věci došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě, neboť délka řízení není vzhledem k okolnostem případu, tak, jak byly popsány shora, zcela přiměřená, byť si je soud vědom, že Soud toleruje ojedinělý průtah v řízení, nicméně délka průtahu v řízení cca 1 rok a 6 měsíců oproti celkové době řízení cca 4 roky a 2 měsíce již činí dobu řízení ne zcela přiměřenou. V důsledku porušení tohoto práva žalobci vznikla nemajetková újma, jejíž vznik se předpokládá, porušení práva na přiměřeně dlouhé řízení je bez dalšího spojeno se vznikem nemajetkové, morální újmy na straně žalobce/stěžovatele, kdy je namístě posuzovat tyto případy dle konstantní judikatury Soudu, jenž vznik nemateriální újmy pojímá jako vyvratitelnou právní domněnku, bylo tak na žalované, aby uvedené vyvrátila, což neučinila a naopak porušení práva žalobce a vznik nemajetkové újmy konstatovala. Prokazování nemateriální újmy si lze dobře představit a bylo by i namístě v důsledku tvrzeného nesprávného úředního postupu spočívajícího však v čemkoliv jiném, než v nepřiměřené délce řízení.

S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení a po zhodnocení důkazů provedených v tomto řízení soud však dospěl k závěru, že požadavek žalobce na zaplacení přiměřeného zadostiučinění v penězích není oprávněný, když **samotné konstatování porušení práva**, byť si je soud vědom, že sám Soud k této formě nepřístupuje příliš často, **je dostatečným zadostiučiněním**, a to zejména vzhledem k celkové době řízení 4 let a 2 měsíců a vzhledem k tomu, že jediná doba nečinnosti se odehrála před NS, kdy nelze rozumně předpokládat, že NS bude rozhodovat ve lhůtách vyžadovaných jinak od soudů prvního či druhého stupně, nebo, že by snad měl rozhodnout obratem, což vyplývá právě z jeho postavení jako jediného soudního orgánu ve státě, do jehož kompetence patří rozhodování o dovolání jako o mimořádném oprávněm prostředku, resp. o prostředku, jenž by měl být mimořádným. S ohledem na uvedené skutková zjištění a shora uvedené úvahy soudu nelze dovodit, že by snad k nesprávnému úřednímu postupu vůbec nemělo dojít, nicméně soud nedospěl k závěru, že by požadavek na finanční odškodnění měl být oprávněný, když délka řízení sama o sobě není nijak zásadně nepřiměřená.

Jelikož, jak již soud uváděl, nebylo na místě za situace nesprávného úředního postupu finanční odškodnění přiznat, zabýval se soud výší žalobou požadovaného přiměřeného zadostiučinění jen okrajově, kdy má soud za to, že tuto nelze hodnotit jako výrazně nadnesenou, když z ustálené judikatury Soudu lze vyvodit, že Soud zcela akceptuje pravidlo, podle něž částky přiznávané na odškodnění imateriální újmy před vnitrostátními soudy budou nižší než částky přiznávané Soudem, neboť využití vnitrostátního prostředku nápravy představuje pro stěžovatele snadnější a dostupnější způsob, jak nápravy dosáhnout, oproti podání stížnosti u Soudu. Částky přiznávané na vnitrostátní úrovni pak dle Soudu mohou lépe odrážet životní úroveň v dané zemi. Je tedy především na (vnitrostátním) soudu, aby s přihlédnutím ke kritériím rozebraným shora již v souvislosti s úvahou o vlastní nepřiměřenosti stanovil adekvátní výši přiměřeného zadostiučinění.

Pokud by bylo na místě zadostiučinění v penězích, nicméně k uvedenému závěru soud nedospěl, bylo by namístě přiznat jako zadostiučinění částku 38.000,- Kč vypočtenou dle „rovnice“, 45.000,- Kč za 4 roky řízení, 2.500,- Kč za další 2 měsíce řízení, celkově tak

47.500,- Kč, kdy na uvedených částkách se již judikatura soudů sjednotila, kdy tato částka by byla ponížena o částku 9.500,- Kč, tj. o 20% odpovídajícím projednání věci na 3 stupních. Co se týče ostatních zákonných kritérií (byť se jedná o jejich demonstrativní výčet) soud by neshledal žádné další dostatečně způsobilé uvedenou částku zvýšit či naopak ponížít.

Ačkoliv soud žalobu zamítl, tak nelze neuvést, že co se týče výše žalobou požadovaného příslušenství, resp. data od kdy bylo požadováno, tak úroky z prodlení byly sice požadovány ve správné výši, neboť podle ust. § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění účinném od 28.04.2005 do 30.6.2010, výše úroků z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů s tím, že v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení dlužníka, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, nicméně od dřívějšího data, než žalovaná se dostala do prodlení, neboť žalovaná se dostala do prodlení až uplynutím 6 měsíců od uplatnění nároku u žalované, kdy nárok věřitele na zaplacení úroků z prodlení vzniká podle ust. § 517 odst. 1 a 2 o.z. tehdy, nesplní-li dlužník svůj peněžitý dluh řádně a včas, tedy je-li v prodlení a zároveň dle ust. § 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., domáhat se náhrady škody u soudu může poškozený pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na konstantním závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody (i újmy) způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím teprve marným uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu (tj. v dané věci žalované), teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 2060/2001), kdy dále uplatněním je až okamžik doručení žádosti žalobce o náhradu škody, resp. poskytnutí zadostiučinění u žalované, tj. den 30.10.2009, lhůta 6 měsíců tak skončila dne 30.4.2010 (pátek), nedošlo tak k prodloužení lhůty na první následující pracovní den), tj. žalovaná by se dostala do prodlení až dne 1.5.2010 a od tohoto dne včetně by ji stíhala povinnost příslušenství pohledávky zaplatit, nikoliv již ode dne 30.4.2010, jak požadoval žalobce.

Soud tedy na základě kritérií stanovených shora citovaným ust. § 31a odst. 3 zákona, k nimž se v konkrétních souvislostech dané věci vyjádřil podrobně již výše, shledává dostatečným jako přiměřené odškodnění vzniklé nemajetkové újmy žalobce vzniklou porušením jeho práva na projednání věci v přiměřené lhůtě samotné konstatování porušení práva, aniž by bylo namíste přiznat finanční odškodnění. Žaloba tak byla zamítnuta s tím, že soud má za to, že odškodnění spočívající v konstatování porušení práva je přiměřené a soud neshledal důvod, aby toto odškodnění spočívalo v přiznání byť sebemenší finanční částky.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario, neboť žalované, jež měla ve věci uvažováno čistě procesně plný úspěch, žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15-ti dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze, dne 23. března 2011

Mgr. Pavel Riedlbauch
samosoudce, v.r.

za správnost vyhotovení: Sammartinová